

1984/85:21

Tisdagen den 6 november

Kl. 15.00

Förhandlingarna leddes av andre vice talmannen.

1 § Arbetsplena onsdagarna den 7 och 14 november

Anf. 1 ANDRE VICE TALMANNEN:

Arbetsplena onsdagen den 7 och onsdagen den 14 november kommer inte att fortsättas på kvällen.

2 § Svar på fråga 1984/85:131 om tidsfristen för besvarande av frågor och interpellationer i riksdagen

Anf. 2 Statsrådet INGVAR CARLSSON:

Herr talman! Per Unckel har frågat mig vilka åtgärder regeringen avser vidta för att förbättra efterlevnaden av riksdagsordningens tidsgränser för frågor och interpellationer.

Enligt vad jag erfarit förekommer det inte sällan att fastställda tidsgränser för besvarande av frågor och interpellationer överskrids. Ett av skälen till detta är att regeringsledamöterna på grund av andra arbetsuppgifter har svårt att lämna sina svar så snabbt som vore önskvärt. Det är emellertid också vanligt att riksdagsledamöterna inte anser sig kunna ta emot svar vid den första tidpunkt som föreslås av statsråden.

Enligt min mening är det angeläget att såväl regeringsledamöter som riksdagsledamöter medverkar till att de fastställda tidsgränserna respekteras.

Anf. 3 PER UNCKEL (m):

Herr talman! Jag ber att få tacka statsrådet Carlsson för svaret på min fråga, och i synnerhet för att svaret avgavs på utsatt tid. Det är faktiskt den första fråga som jag har fått svar på inom utsatt tid på två år. Det är en händelse som ser ut som en tanke att just denna fråga handlade om

Tisdagen den
6 november 1984

*Om tidsfristen för
besvarande av frå-
gor och interpella-
tioner i riksdagen*

överskridna tidslimits.

En snabb debattform är, herr talman, nog avgörande för att riksdagens och parlamentets vitalitet skall kunna bibehållas. Om frågor till regeringen inte besvaras inom den vecka som riksdagsordningen anger går på något sätt hela poängen med frågeinstitutet förlorad.

Att regeringen slarvar med fråge- och interpellationssvar medger nu Ingvar Carlsson. Däremot svarar han inte på den fråga som jag egentligen ställde, nämligen vad regeringen avsåg att göra för att bringa en bättre tingens ordning åstad. Andra arbetsuppgifter för statsråden må i och för sig vara behjärtansvärda, men det är ingen ursäkt för att inte leva upp till riksdagsordningens tidskrav.

Jag tror, herr talman, att den utveckling vi nu har fått se i fråga om utdragna svar på frågor mer och mer börjar antyda att frågeinstitutet håller på att överleva sig självt. Det gäller i synnerhet om regeringen inte är beredd att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att umgänget i riksdagen skall kunna ske i den form riksdagsordningen anger. Jag undrar om vi i stället inte borde överväga en ny form av frågeinstitut här i riksdagen, genom vilket statsråden tvingas att stå till svars utan förberedelsevid på förhand angivna tidpunkter varje vecka. Säg att landets statsminister skall vara här varje måndag i en eller två timmar och två fackministrar varje tisdag och torsdag. Ge varje parti exempelvis tre taletider vid varje sådan här frågetimme och ge partierna hårda tidsgränser. Var och en skulle sedan få ställa de frågor som vederbörande själv vill rikta till landets regering. Det är sant och visst, herr talman, att en sådan ordning inte skulle ge samma möjligheter som i dag för statsråden att läsa upp svar från flinka departementstjänstemän. Det är i så fall emellertid en konsekvens som vi får leva med.

Snabbheten i den politiska debatten skulle däremot förstärkas med den här typen av frågeinstitut och därmed också sannolikt det politiska intresset för regering och riksdag. Frågan är om någon av oss egentligen har råd med att göra det politiska livet tråkigare än vad många människor tycker att det redan har blivit.

Anf. 4 Statsrådet INGVAR CARLSSON:

Herr talman! Nu går Per Unckel in på en helt ny fråga, nämligen reformering av frågeinstitutet. Det är kanske också ett exempel på att man inte lever efter reglerna. Jag skall gärna diskutera den frågan, men då får Per Unckel återkomma med den.

Beträffande den fråga som Per Unckel ställde har jag gett ett principiellt besked: det är angeläget att vi håller tidsgränserna. Jag anser att ansvaret är delat – både riksdagsledamöter och regeringsledamöter måste skärpa sig på den punkten. Slutligen vill jag säga att jag har tagit upp frågan i allmän beredning för regeringens ledamöter och understrukit detta.

Anf. 5 PER UNCKEL (m):

Herr talman! Skälet till att jag aktualiserade frågan om ett nytt frågeinstitut sammanhänger med Ingvar Carlssons svar, dvs. ett till intet förpliktande önskemål om att det skall bli bättre i framtiden. Jag är orolig för att den typen av till intet förpliktande uttalanden inte leder till den vitalisering av frågeinstitutet som jag tror att både regering och riksdag faktiskt skulle ha nytta av genom att den ger mera spänning i den politiska debatten.

Därför hoppas jag att Ingvar Carlsson, om han inte nu är beredd att diskutera den typ av omedelbart frågeinstitut som jag aktualiserade, ändå på sin kammare är beredd att fundera på om inte detta skulle vara ett välkommet inslag i svenskt parlamentariskt liv.

Av Ingvar Carlssons replik framgick emellertid en viktig sak, nämligen att han har gjort något mera för att bringa en bättre tingens ordning åstad än han i sitt frågesvar påpekade och tagit upp frågan i allmän beredning. Jag hoppas att Ingvar Carlsson har gjort det på ett sådant sätt att statsråden i fortsättningen tvingas att om inte annat moraliskt inför honom motivera varför de inte ställer upp i den tid som riksdagsordningen anger, om de fortsätter att synda på nåden.

Till sist vill jag på tal om att lämpa över en del av ansvaret på riksdagens ledamöter säga att jag är medveten om att en och annan av riksdagens ledamöter säkerligen har svårt att passa ihop sina tider med statsrådets. Jag tror dock inte jag gör mig skyldig till en alltför våghalsig gissning om jag framkastar att lejonparten av de förseningar som vi båda medger har kommits åstad är försakade av att statsråden helt enkelt föreslår tidpunkter som ligger långt bortom de tidsgränser riksdagsordningen stipulerar.

Anf. 6 Statsrådet INGVAR CARLSSON:

Herr talman! Eftersom jag är generös till min natur, skall jag gärna fundera på Per Unckels uppslag.

Utanför den nu diskuterade frågan kan jag gärna medge att jag inte heller tycker att frågedebatterna är särskilt inspirerande. Det räcker att se sig omkring i kammaren just nu – riksdagens ledamöter verkar inte vara intresserade över hövan. Det är klart att det vore angeläget att få till stånd ett ökat intresse.

Jag hoppas självfallet att det principiella beslut regeringen har fattat om att försöka iakttä tidsgränserna bättre skall få praktiska resultat.

Överläggningen var härmed avslutad.

3 § Svar på fråga 1984/85:113 om hemarbete vid dataterminaler som medel att bekämpa arbetslösheten**Anf. 7 Arbetsmarknadsminister ANNA-GRETA LEIJON:**

Herr talman! Marie-Ann Johansson har frågat mig vilka överväganden som görs inom regeringen inför en satsning på hemarbete vid dataterminaler

Tisdagen den
6 november 1984

*Om hemarbete vid
dataterminaler som
medel att bekämpa
arbetslösheten*

som metod att bekämpa arbetslösheten.

Frågan om s. k. distansarbete har behandlats av dataeffektutredningen i dess slutbetänkande (SOU 1984:20) Datorer och arbetslivets förändring. Även glesbygdsdelegationen har i en rapport (Ds I 1984:20) diskuterat detta. Remisstiden för dataeffektutredningen har nyligen gått ut, och utredningens förslag bereds f. n. inom regeringskansliet.

Vissa insatser har gjorts för att utnyttja den nya kommunikationstekniken till att flytta ut jobb från centraladministrationen. Jag tänker då exempelvis på Servicecentralen i Gällivare och Kiruna, SIGA, med ett ganska brett band av arbetsuppgifter som sträcker sig från dataregistrering och mikrofilmning via ordbehandling till tryckning, fotosättning och spedition.

Vi måste pröva olika möjligheter att utnyttja nya informationssätt för att skapa arbete i våra glesbygdsregioner. Det finns emellertid förhållanden i samband med denna typ av arbeten som särskilt måste uppmärksammas. Inte minst har frågan en viktig jämställdhetsaspekt. Jag tänker också på vikten av att arbetet organiseras så att det får ett socialt innehåll med möjlighet till erfarenhetsutbyte mellan kolleger, kontakter med de fackliga organisationerna m. m. De möjligheter den nya tekniken ger får inte leda till isolering av den enskilda människan.

Anf. 8 MARIE-ANN JOHANSSON (vpk):

Herr talman! Jag tackar för svaret på min fråga. Jag vill börja med att citera ur dataeffektutredningens slutbetänkande, som också Anna-Greta Leijon refererade till i sitt svar. Där behandlas den fråga som jag har tagit upp.

”Vi har i detta betänkande, liksom i tidigare rapporter, starkt betonat kravet på en arbetsorganisation som innebär meningsfulla arbeten, goda kontakter med arbetskamrater, möjligheter att utvecklas i sitt arbete samt möjligheter till överblick och inflytande. Vi ser mycket små möjligheter att organisera ett ensidigt och rutinartat hemterminalarbete, t ex skriv- och registreringsarbete, på ett sätt som tillfredsställer dessa krav.”

Jag kan helt och fullt instämma i dataeffektutredningens bedömningar på den här punkten. Ungefär likartade bedömningar gjorde riksdagen vid sin behandling 1982 av propositionen om en samordnad datapolitik. Det var därför med viss bestörtning som jag tog del av den tidningsartikel jag hänvisar till i min fråga. I den slår en företrädare för regeringspartiet på stora trumman för just hemarbete vid dataterminaler.

I artikeln sägs bl. a.: Man skall inte behöva sitta på skolöverstyrelsen i Stockholm för att jobba med renskrivning åt skolöverstyrelsen. Det går lika bra att sitta i Pajala och göra jobbet vid en dator i hemmet.

Detta är tvärt emot vad som har uttalats i samtliga utredningar som har behandlat frågan. Jag undrar om detta skall bli regeringens melodi när det gäller att skaffa arbete också till glesbygden.

Anna-Greta Leijon har nu kommenterat min fråga. Jag kan i och för sig instämma i hennes synpunkter på vilka bedömningar som måste göras när man skall ta ställning till hemarbete vid dataterminaler. Hon nämner jämställdhetsaspekten, och det är alldeles riktigt. Man måste också titta på

*Om hemarbete vid
dataterminaler som
medel att bekämpa
arbetslösheten*

arbetets sociala innehåll.

En annan fråga som uppkommer när man satsar på hemarbete vid terminaler gäller de arbetsrättsliga lagarna. Skall de gälla också för dem som kommer att arbeta i hemmet? Det kan bli mycket svårt att t. ex. få arbetstidslagen att fungera i sådana fall.

Jag vill avsluta med att fråga arbetsmarknadsministern hur regeringen förhåller sig till det speciella projekt som står omtalat i tidningsartikeln. Det handlar alltså om ett försöksprojekt med hemarbete i Pajala och Östersunds kommuner. Tycker regeringen att det projektet är ett lovligt initiativ? Ställer sig regeringen bakom detta förslag, eller bedömer man att det är fel att satsa på det?

Anf. 9 Arbetsmarknadsminister ANNA-GRETA LEIJON:

Herr talman! Det är två saker som är mycket viktiga här. Den ena är att vi har behov av att få fler arbetsuppgifter till en lång rad av våra glesbygdskommuner, men också till större kommuner och kommuner med större tätorter i bl. a. skogslänen. Jag tror att det finns goda möjligheter att vi i framtiden, om vi planerar och funderar ordentligt och har fantasi nog, kan utnyttja modern teknik till att åstadkomma det. Vissa grupper av arbetstagare som i dag har svårt att komma in på arbetsmarknaden, t. ex. personer med vissa former av handikapp, kan också få chans till ett jobb om vi utnyttjar ny informationsteknik ordentligt.

Jag tycker att det är självklart att man prövar olika möjligheter att till bl. a. glesbygden föra ut jobb som i dag, med den gamla tekniken, måste utföras centralt, i Stockholm. Samtidigt är vi överens om att detta inte kan göras hur som helst och om att arbetets innehåll också måste bevakas. Möjligheterna till facklig verksamhet, möjligheten att bevaka att arbetsrättslagstiftningen efterlevs och allt möjligt annat är viktigt. Jag tror att det finns förutsättningar för oss att klara båda dessa uppgifter. Vi måste emellertid ha möjligheter att diskutera. Jag känner inte i detalj till de olika försöksverksamheter som pågår. Såvitt jag vet befinner sig försöksverksamheten i Pajala ännu på diskussionsstadiet – man har alltså där ännu inte bundit sig för formerna.

Det finns väldigt många intressanta diskussioner runt om i skogslänen. Jag tycker att vi skall ha de diskussionerna, men samtidigt bevakas båda dessa frågor.

Anf. 10 MARIE-ANN JOHANSSON (vpk):

Herr talman! Anna-Greta Leijons yttranden både i svaret och i det senaste inlägget vittnar om att det rena hemarbetet måste avfärdas från dagordningen. Det går inte att lösa problemen med arbetets sociala innehåll, fackliga kontakter och arbetsrättslagstiftning i hemarbete.

Jag hoppas att den här försöksverksamheten stannar på diskussionsstadiet, åtminstone såvitt angår hemarbetet. Jag är medveten om att svårigheterna är stora när det gäller att sprida arbetstillfällena i Sverige och ge också dem som bor utanför tätorter rätt till arbete. Jag tror inte att man är inne på rätt väg om man väljer den lösning som består i att man styckar upp arbetet och skickar

iväg rutinarbetet från storstaden till hemmen i glesbygden – även om detta har blivit tekniskt möjligt till följd av utvecklingen inom telekommunikations- och dataområdena. Allt som är tekniskt möjligt är ju inte av godo.

Detta är något som vi politiker måste hålla i minnet hela tiden, nu när datautvecklingen rullar på i allt snabbare takt. Jag hoppas att jag kan få arbetsmarknadsministern att instämma just i min syn på hemarbetet, som inte går att förena med alla andra värden som vi vill lägga i rätten till ett arbete.

Överläggningen var härmed avslutad.

4 § Svar på fråga 1984/85:151 om AMS framtida organisation

Anf. 11 Arbetsmarknadsminister ANNA-GRETA LEIJON:

Herr talman! Bengt Wittbom har frågat mig dels om jag avser att förlänga remisstiden för AMS-kommittén att yttra sig över AMS förslag till riktlinjer för ny organisation av AMS kansli, dels om jag avser föreslå regeringen att förelägga riksdagen förslag i frågan innan AMS-kommittén slutfört sitt arbete och om jag i så fall även avser föreslå regeringen att ändra utredningens direktiv.

AMS har den 12 oktober i år till regeringen överlämnat ett förslag till riktlinjer för ny organisation av AMS kansli. Förslaget har godkänts av en enhällig styrelse och tillstyrkts av myndighetens personalorganisationer. Därefter har förslaget till den 15 november 1984 remitterats till statskontoret och AMS-kommittén. Varken statskontoret eller AMS-kommittén har begärt någon förlängning av remisstiden. Jag avser att ta ställning till hur organisationsförslaget skall behandlas först sedan begärda remisser kommit in till regeringen.

Anf. 12 BENGT WITTBOM (m):

Herr talman! Jag får tacka arbetsmarknadsministern för svaret.

Den första utredningen om AMS utanför AMS egen kontroll tillsattes efter en lång debatt om verkets effektivitet, efter många kritiska omdömen om AMS från riksrevisionsverket och riksdagens revisorer och också efter ett riksdagsbeslut om en parlamentarisk utredning av den då sittande regeringen 1982. Efter den socialdemokratiska valsegern ändrades direktiven ordentligt, men AMS-kommitténs huvuduppgift att företa en översyn av AMS organisation kvarstod oförändrad.

De nu gällande direktiven är följande, och dem står Anna-Greta Leijon bakom: "Efter översynen av arbetsmarknadsverkets ansvarsområden bör kommittén undersöka vilka krav de föreslagna förändringarna ställer på organisationen. Kommittén bör ange huvudprinciperna för en organisationsförändring och bör därvid utgå ifrån de studier och erfarenheter som AMS gjort ifråga om arbetsförmedlingens organisation och arbetsformer (PLOG). Syftet med en organisationsöversyn är att få en rationellt uppbyggd

organisation för arbetsmarknadsverket som är väl avpassad för de arbetsuppgifter som verket enligt kommittén skall ha och som främjar den prioritering mellan olika arbetsuppgifter som kommittén kommer att föreslå. I översynen bör bl. a. behandlas frågan om fördelning av ansvar och uppgifter liksom samverkansformer inom verket mellan AMS, länsarbetsnämnderna och arbetsförmedlingen. --- Vidare bör avdelnings- och enhetsuppdelningen hos AMS centralt ses över.”

AMS-kommitténs hela arbete och uppdrag är således byggt på just möjligheterna att lägga fram ett organisationsförslag.

Men nu har socialdemokraterna i gammal god stil struntat i både parlamentet och den parlamentariska utredningen. Inte nog med att AMS fått klartecken att köra över utredningen, arbetsmarknadsministern har därtill haft den goda smaken att ge AMS-kommittén 30 dagars betänketid för att framlägga sina synpunkter på remissen över AMS framtida organisation – samma fråga som regeringen tidigare bedömde att utredningen behövde minst två år för att klara. Det är, herr talman, minst sagt ett utslag av nonchalans och maktfullkomlighet. Enligt min uppfattning ligger det emellertid väl i linje med den slutenhet och det drag av arrogans som faktiskt har blivit ett varumärke för den socialdemokratiska maktutövningen. Låt inte parlamentet och formaliteter störa, vi kör som det passar oss, tycks vara vad som gäller.

Men, arbetsmarknadsministern, hur har ni egentligen tänkt? Skall utredningens förslag till organisation som så småningom läggs fram genomföras omedelbart efter det att AMS eget förslag, som ni godkänt, trätt i kraft? Eller skall ni helt sonika strunta i utredningsförslaget och kasta det i papperskorgen? Eller är det så att ni under hand och i tysthet meddelat AMS-utredningens ledning att ni inte förväntar er några ytterligare synpunkter i frågan?

Ett klart svar av arbetsmarknadsministern på den här punkten vore bra för utredningens arbete. Jag är rädd för, herr talman, att oavsett om jag får ett sådant eller ej, så måste mitt råd till Anna-Greta Leijon bli: Lägg ner den här utredningen, för ni har i handling visat att ni inte kommer att bry er ett dugg om det resultat den kommer fram till.

Anf. 13 Arbetsmarknadsminister ANNA-GRETA LEIJON:

Herr talman! Det är som Bengt Wittbom säger, att när vi kom i regeringsställning fick den här utredningen delvis nya direktiv. Många frågor som engagerar ett stort antal människor ute i landet och som rör arbetsmarknadspolitikens förhållande till kommunerna och till den kommunala verksamheten har lagts in i den här utredningens uppdrag. Under de två år som utredningen har på sig för sitt arbete skall ju inte bara själva frågan om organisationen behandlas utan t. ex. också frågan om arbetsmarknadspolitikens förhållande till kommunerna.

När det gäller den fråga som Bengt Wittbom nu tar upp är det ju på det sättet att Bengt Wittbom själv är ledamot i AMS-kommittén och alltså har många tillfällen att i den remissomgång som nu pågår framföra sina

*Om verksamheten
vid Eiser Strump*

synpunkter. Jag har deklarerat i mitt svar, och jag tänker stå fast vid det, att regeringen väntar med sin bedömning av frågan tills vi har sett vad AMS-kommittén kommer med i sitt remissvar.

Anf. 14 BENGT WITTBOM (m):

Herr talman! Inse nu det orimliga. Anna-Greta Leijon! På 30 dagar skall utredningssekretariatet försöka att snabbt ta fram ett underlag. Sedan skall utredningen hinna sammanträda, ledamöterna skall hinna sätta sig in i frågan totalt och därefter avge ett svar på en fråga som egentligen är utredningens huvuduppgift och som kommittén faktiskt har planerat att ta ganska god tid på sig att utreda för att så småningom kunna formulera ett förslag. Det är alldeles orimligt och fullständigt otänkbart att hinna med denna uppgift på så kort tid. Jag ingår ju i utredningen och kan meddela arbetsmarknadsministern att jag inte var ensam om att ha den uppfattningen, när den här frågan diskuterades på det enda utredningssammanträde som vi hinner ha – förutom något tiominuters justeringssammanträde för att skriva svaret på remissen. Det skulle inte förvåna mig särskilt mycket om svaret på remissen blir: Tyvärr kan vi inte svara.

Men bortsett från detta – det har ju så liten betydelse vad den första parlamentariska utredningen om AMS säger – är det mycket i hanteringen av det här ärendet, brådskan med remissen och mycket annat, som faktiskt tyder på att AMS förslag till ny organisation kommer med i budgetpropositionen i januari. Säg därför i klartext, arbetsmarknadsministern, hur det förhåller sig, så att skattebetalarna slipper betala för en stor utredning med många ledamöter, experter och ett sekretariat. Sådant kostar skattebetalarna många tusen sköna skattekröner.

Dessutom vill jag säga följande: Av direktiven, om nu arbetsmarknadsministern läser dem, framgår det faktiskt att det inte är någon idé att göra något annat heller. Beträffande samtliga andra uppgifter kommer man ju tillbaka till konstaterandet i arbetsmarknadsministerns egna direktiv, att utredningen utifrån sina resultat skall lägga fram förslag till en ny organisation för AMS. Men det är tydligen ingen idé att göra det.

Överläggningen var härmed avslutad.

5 § Svar på fråga 1984/85:61 om verksamheten vid Eiser Strump

Anf. 15 Statsrådet ROINE CARLSSON:

Herr talman! Lennart Brunander har frågat industriministern dels på vilket sätt man hittills använt och hur man framöver avser att använda de 38 miljoner kronor som riksdagen ställt till förfogande för viss produktion vid strumpfabriken i Borås, dels när man nu ser att sammanslagningen av Eiserkoncernens strumpfabriker i Borås och Malmö inte fungerar, om det då inte finns anledning att ompröva beslutet.

Arbetet inom regeringen är så fördelat att det är jag som skall svara på frågan.

Riksdagen beslöt i december 1983 att anslå 38 milj. kr. för att anta en offert från Statsföretag AB om fortsatt drift vid Eiserkoncernens strumpfabrik i Borås fram till utgången av juni 1986. Staten har därefter tecknat avtal med Statsföretag AB om att produktionen av tunna strumpor vid strumpfabriken i Borås skall pågå fram till den 30 juni 1986. De anslagna 38 milj. kr. har utbetalats till Statsföretag AB.

Enligt vad jag har erfarit har medlen använts för avsett ändamål, dvs. för att täcka merkostnader, bl. a. för de extra investeringar Eiserkoncernen till följd av åtagandet blivit nödsakad att göra. För verksamhetsåret 1984 beräknas Eiserkoncernen ta i anspråk ca 10 milj. kr. av medlen. Resterande medel beräknar Eiserkoncernen ta i anspråk under verksamhetsåren 1985 och 1986.

Produktionen av tjocka strumpor vid Eiserkoncernens strumpfabrik i Borås är inte reglerad i avtalet mellan staten och Statsföretag. Denna produktion beräknas ske även efter det att produktionen av tunna strumpor upphört. Det ankommer på Eiserkoncernen att besluta om i vilka organisatoriska former verksamheten vid strumpfabriken i Borås skall bedrivas.

Anf. 16 LENNART BRUNANDER (c):

Herr talman! Jag tackar statsrådet för svaret.

Strax före jul förra året beslöt en riksdagsmajoritet att verksamheten vid Eiser Strump i Borås skulle läggas ned och att verksamheten där skulle överföras till Malmö. Vidare anslogs 38 milj. kr. att användas för att täcka de kostnader som hör samman med en sådan överflyttning och även för att hålla verksamheten i Borås i gång. Men pengarna skulle också användas för att skapa nya jobb.

När denna fråga diskuterades här i kammaren förespeglades att man skulle klara av att få fram nya jobb för dem som på det här viset skulle ställas utan arbete i Borås. Dessutom tillsattes en arbetsgrupp med länets landshövding som ordförande. Arbetsgruppen fick uppgiften att skaffa fram nya arbetstillfällen.

Vi var många som tyckte att detta var fel, och från centerpartiets sida hade vi uppfattningen att man inte skulle hantera människor på det sätt som man gjorde med de anställda vid Eiser Strump i Borås. Vi tyckte också att det var ett slöseri med det kunnande som fanns där när det gäller att tillverka strumpor, liksom att det innebar ett slöseri med statsmedel att använda dem på detta sätt. Pengarna kunde i stället ha använts för att bygga upp en verksamhet både i Malmö och i Borås.

De kontakter som jag har haft under hand har visat att det är problem förenade med överflyttningen – ungefär de problem som vi trodde skulle uppstå. Det rör sig om två olika affärsidéer i Borås och i Malmö, och man kan inte utan vidare slå ihop dem. Det fanns möjligheter att satsa i Borås, och de möjligheterna borde ha utnyttjats.

Av svaret framgår att regeringen har betalat ut dessa 38 miljoner till

Statsföretag och förväntar sig att de skall användas på det sätt som var tänkt. Jag tycker kanske att regeringen har släppt ansvaret litet för tidigt. Man borde se till att pengarna verkligen används för att få fram nya verksamheter i Borås.

Det har nu visat sig att man inte klarar överflyttningen till Malmö, utan man måste i samband härmed korttidsanställa folk i Borås och har dessutom fått flytta över verksamhet till sina fabriker i Finland – och det var väl ändå inte avsikten.

Avslutningsvis skulle jag vilja fråga statsrådet om han med detta har släppt ansvaret för den aktuella verksamheten och kontrollen över de 38 miljonerna, så att Statsföretag kan hantera dem ungefär som man vill.

Jag skulle också vilja veta vilka uppgifter statsrådet har om något resultat från den grupp med landshövdingen i spetsen som skulle försöka få fram nya jobb. Vi har inte hört något från den under året.

Slutligen: Finns det inte – med tanke på de problem som vi nu har upplevt – anledning att ompröva beslutet och i stället fatta ett positivt beslut om att bygga upp en verksamhet, i stället för att riva ner en verksamhet?

Anf. 17 Statsrådet ROINE CARLSSON:

Herr talman! Det avtal som finns mellan staten och Statsföretag överensstämmer självfallet med det beslut som är fattat här i riksdagen.

Vad gäller den sista frågan, om det finns anledning att ompröva beslutet, vill jag säga: Beslutet har varit i kraft knappt ett år, och det finns inget som i dag tyder på att det finns skäl att ompröva beslutet.

Anf. 18 LENNART BRUNANDER (c):

Herr talman! På den sista punkten kan jag inte alls dela statsrådets uppfattning. Människor som är ganska nära verksamheten och som jag har haft kontakt med har en helt annan uppfattning – att det finns anledning att ompröva beslutet. Det är fel att säga att man inte bör göra något därför att beslutet varit i kraft bara ett år. Tvärtom är det nu som beslutet måste omprövas, om det skall omprövas. När överflyttningen har gått för långt finns det nämligen ingen återvändo. Fortfarande finns det emellertid en återvändo, och det finns klara möjligheter att ta till vara den kunnsighet och de förutsättningar att producera strumpor på ett bra sätt som finns i Borås. Om ytterligare något år är det däremot inte längre möjligt.

Överläggningen var härmed avslutad.

6 § Föredrogs och hänvisades
Skrivelsen och propositionerna
1984/85:20 till näringsutskottet
1984/85:33 till lagutskottet
1984/85:37 till utbildningsutskottet
1984/85:38 till lagutskottet
1984/85:47 till justitieutskottet

1984/85:48 till socialutskottet
1984/85:50 till skatteutskottet
1984/85:51 till finansutskottet
1984/85:52 till konstitutionsutskottet
1984/85:54 till lagutskottet
1984/85:56 till utrikesutskottet
1984/85:57 till utbildningsutskottet
1984/85:59 och 62 till arbetsmarknadsutskottet
1984/85:64 till skatteutskottet
1984/85:65 till näringsutskottet

7 § Föredrogs och hänvisades
Redogörelse och förslag
1984/85:5 och 6 till konstitutionsutskottet

8 § Föredrogs och hänvisades
Motionerna
1984/85:64–67 till socialutskottet
1984/85:68–73 till justitieutskottet

9 § Föredrogs men bordlades åter
Konstitutionsutskottets betänkanden 1984/85:1 och 4
Finansutskottets betänkande 1984/85:1
Skatteutskottets betänkande 1984/85:7
Justitieutskottets betänkande 1984/85:1
Lagutskottets betänkanden 1984/85:3, 4 och 7
Kulturutskottets betänkande 1984/85:2
Arbetsmarknadsutskottets betänkanden 1984/85:3 och 5
Bostadsutskottets betänkanden 1984/85:2–4

10 § Anf. 19 ANDRE VICE TALMANNEN:

På morgondagens föredragningslista upptas arbetsmarknadsutskottets betänkanden 3, 1, 2 och 5 i nu angiven ordning främst bland två gånger bordlagda ärenden.

11 § Anmäldes och bordlades
Propositionerna och skrivelsen
1984/85:25 Förslag om tilläggsbudget I till statsbudgeten för budgetåret
1984/85
1984/85:49 Ändring i civilförsvarslagen (1960:74), m. m.
1984/85:55 Beskattning och folkbokföring av viss personal på främmande
maktens beskickningar och lönande konsulat
1984/85:60 Ändring i lagen (1979:1118) om jämställdhet mellan kvinnor och
män i arbetslivet
1984/85:67 Utredning av vissa semesterfrågor
1984/85:69 Ändring i lagen (1941:251) om särskild varuskatt

1984/85:74 Ändring av upplåningsrätten för Konungariket Sveriges stadshypotekskassa

12 § Anmäldes och bordlades

Motionerna

1984/85:74 av *Thure Jadestig* och *Lars-Ingvar Sörenson*

1984/85:75 av *Thure Jadestig*

1984/85:76 av *Kerstin Göthberg m. fl.*

1984/85:77 av *Larz Johansson*

1984/85:78 av tredje vice talman *Karl Erik Eriksson* och *Thure Jadestig*

1984/85:79 av *Bengt Westerberg m. fl.*

1984/85:80 av *Nils Carlshamre m. fl.*

1984/85:81 av *Nils Carlshamre m. fl.*

1984/85:82 av *Kerstin Nilsson m. fl.*

1984/85:83 av *Rune Gustavsson m. fl.*

1984/85:84 av *Lena Öhrsvik m. fl.*

1984/85:85 av *Inga Lantz m. fl.*

1984/85:86 av *Kerstin Andersson*

En samordnad och intensifierad narkotikapolitik (prop. 1984/85:19)

1984/85:87 av *Stig Josefson m. fl.*

1984/85:88 av *Knut Wachtmeister m. fl.*

1984/85:89 av *Christer Eirefelt*

Avdrag för förskottsräntor samt vissa andra frågor rörande inkomstskatt och folkbokföring (prop. 1984/85:23)

1984/85:90 av *Jörgen Ullenhag* och *Kjell Johansson*

1984/85:91 av *Rolf Rämgård m. fl.*

1984/85:92 av *Lars Tobisson m. fl.*

Förlängd tillämpning av allmänna prisregleringslagen (1956:236) (prop. 1984/85:26)

13 § Kammaren åtskildes kl. 15.36.

In fidem

BERTIL BJÖRNSSON

/Solveig Gemert